

Sygn. akt III APa 82/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSA Tadeusz Szweda
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018r. w Katowicach

sprawy z powództwa W. A., W. L. i W. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

i (...) S.A. w K.

o zapłatę

na skutek apelacji W. L. i W. S.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach

z dnia 10 sierpnia 2017r. sygn. akt VIII P 53/15

1. **oddala obie apelacje;**

2. **odstępuje od obciążenia powodów W. L. i W. S. kosztami zastępstwa procesowego pozwanych (...) S.A. w W. oraz (...) S.A. w K. w postępowaniu apelacyjnym.**

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA T.Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III APa 82/17

UZASADNIENIE

Powodowie W. A., W. L. i W. S. w pozwach skierowanych do Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. ((...) S.A.) domagali się zapłaty świadczeń osłonowych, określonych

w Programie Racjonalizacji Zatrudnienia oraz Osłon Finansowych dla Pracowników Grupy (...) na lata 2009-2011 (III Etap).

Motywuując swoje żądania podali, iż opisany wyżej Program został zatwierdzony przez Akcjonariuszy Spółki uchwałą nr 2 z dnia 11 grudnia 2008r. Następnie uchwałą Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy Spółki (...) S.A. z dnia

7 grudnia 2011r. przedłużono termin, na który został utworzony kapitał rezerwy -C. do 31 grudnia 2015r.

Uchwałą nr 1 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki (...) S.A. wyrażono zgodę na przystąpienie z dniem 1 stycznia 2012r. Spółki (...) S.A. (byłego pracodawcy powodów) do programu racjonalizacji zatrudnienia oraz osłon finansowych dla pracowników Grupy (...) na zasadzie § 3 ust. 3 Programu, gdyż Spółka (...) S.A. nie była wymieniona w grupie podmiotów objętych programem w § 3 ust. 1 Programu.

Po rozwiązaniu stosunku pracy powodowie zwrócili się do zarządu (...) w W., za pośrednictwem komisji d/sC.

o wypłatę świadczeń osłonowych. Pozwana odmówiła wypłaty z uwagi na brak środków finansowych na kapitale rezerwowym CFR, umożliwiających pokrycie kosztów świadczeń.

Tymczasem, w momencie składania wniosków o wypłatę świadczenia osłonowego na rachunku C. znajdowały się środki finansowe w wysokości przekraczającej 2.000.000 zł.

Zarządzeniem z dnia 10 września 2015r. przekazano pozew powoda W. A. do Wydziału XII Cywilnego Sądu Okręgowego w Gliwicach wskazując, że (...) S.A. nie jest pracodawcą powoda.

W dniu 25 września 2015r. Sąd Okręgowy w Gliwicach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazujący pozwanej (...) i (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., aby zapłaciła powodowi W. A. kwotę 89.272,96 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2015r. oraz kwoty 4.733 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (XIII Nc 50/15).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana (...) S.A. wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut braku legitymacji procesowej. Pozwana zgłosiła także wniosek o wezwanie, w trybie art. 194 § 1 k.p.c., (...) S.A. do udziału w niniejszej sprawie w charakterze pozwanego.

W sprawach z powództwa W. L. i W. S. pozwana wniosła o oddalenie powództw, zasądzenie kosztów postępowania, złożyła te same wnioski dowodowe, co w sprzeciwie od nakazu zapłaty i podniosła te same argumenty.

Prezes Sądu Okręgowego w Gliwicach zarządzeniem dnia 4 listopada 2015r., w oparciu o art. 45 ust. 2 regulaminu urzędowania sądów powszechnych, wyznaczył do rozpoznania sprawy o sygn. akt XII Nc 50/15 Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych tegoż Sądu.

Postanowieniem z dnia 8 lipca 2016r. Sąd Apelacyjny w Katowicach (III APz 18/16) uchylił postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach z dnia 21 marca 2016r. w przedmiocie braku właściwości.

Następnie Sąd Okręgowy połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy z powództwa W. A., W. L. i W. S., w których pozwana wniosła o oddalenie powództw, zasądzenie kosztów postępowania, złożyła te same wnioski dowodowe, co w sprzeciwie od nakazu zapłaty i podniosła te same argumenty.

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2016r. Sąd ten, na podstawie art. 194 § 1 k.p.c., wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanej (...) i (...) S.A. w K. ((...) S.A. w K.).

Pozwana (...) S.A. w K. wniosła o oddalenie powództw

w całości oraz zwrot kosztów procesu twierdząc, że w latach 2013-2014 nie realizowała Programu i nie jest dysponentem C.

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2017r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach w punkcie 1 oddalił powództwa, w punkcie 2 zasądził od (...) S.A. w W. na rzecz (...) S.A. w K. kwotę 12.167 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zaś w punkcie 3 odstąpił od obciążania powodów kosztami procesu.

Sąd Okręgowy ustalił iż powodowie byli zatrudnieni w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z., a następnie na podstawie art. 23¹ k.p.,

w pozwanej (...) S.A. w K., na podstawie umów o pracę zawartych

na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy. (...) S.A. w K. wchodzi w skład (...) Spółka Akcyjna w W..

Stosunki pracy W. A. i W. S. uległy rozwiązaniu z dniem 31 grudnia 2014r. z przyczyn nie dotyczących pracownika w ramach tzw. zwolnień grupowych, zaś W. L. -

z dniem 30 listopada 2014r.

Jednocześnie Sąd ten ustalił, iż (...) S.A. prowadziła restrukturyzację zatrudnienia w trzech etapach, które obejmowały łącznie lata 2000-2014. (...)

S.A. opracowała dla każdego etapu programy, w których przewidziano dla pracowników objętych działaniami restrukturyzacyjnymi dodatkowe świadczenia pieniężne, tzw. świadczenia osłonowe.

Programy restrukturyzacji zatrudnienia zostały przyjęte uchwałami zarządu

(...) S.A. i były zatwierdzone przez radę nadzorczą oraz zgromadzenie akcjonariuszy (...) S.A.

Programy obejmujące II i III etap restrukturyzacji zatrudnienia stanowiły, że są źródłami prawa pracy.

Uchwałą zarządu (...) S.A. z dnia 4 listopada 2008r. (Nr (...)) został przyjęty „Program racjonalizacji zatrudnienia oraz osłon finansowych dla pracowników

(...) lata 2009-2011 (III etap)” - zwany dalej Programem.

Obowiązywanie Programu zostało początkowo wydłużone do dnia 31 grudnia 2015r., bowiem przed upływem 2011r. nie został on wypowiedziany (§ 1 ust. 3 programu). Następnie, w związku z wprowadzeniem programu poprawy efektywności (...) S.A., Program został wypowiedziany przez zarząd (...) S.A. ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2014r.

Sąd ten wskazał przy tym, iż Program używa terminów: „podmiot objęty programem” oraz „podmiot realizujący program”, które nie są tożsame.

Programem były objęte enumeratywnie wymienione spółki z (...) S.A. oraz ich następcy prawni. Pozwana (...) S.A. była objęta Programem, jako następcą prawną Budownictwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. (§ 3 ust. 1 programu). Natomiast realizacja Programu przez podmiot nim objęty, w tym przez pozwaną (...) S.A. w danym roku kalendarzowym mogła nastąpić na podstawie uchwały jego rady nadzorczej

oraz zgromadzenia akcjonariuszy. Przystąpienie do realizacji Programu mogło nastąpić wyłącznie w przypadkach, gdy było to uzasadnione skalą projektowanych działań restrukturyzacyjnych, związanych ze zmniejszeniem zatrudnienia i/lub likwidacją stanowiska. Podjęcie decyzji o realizacji Programu w danym roku umożliwiało stosowanie tzw. tytułów osłonowych, w tym wypłaty świadczenie osłonowego (§ 3 ust. 2, § 14 ust. 3 programu).

W przypadku realizacji Programu w danym roku kalendarzowym przez uprawniony podmiot, pracownik zatrudniony na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony nabywał prawo do odrębnego, indywidualnego świadczenia osłonowego o charakterze socjalnym

w związku z pogorszeniem się jego sytuacji materialnej z przyczyn nie dotyczących pracownika. Świadczenie osłonowe należało wypłacić najpóźniej w terminie 40 dni od daty rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę (§ 5 programu). Prawo do świadczenia osłonowego pracownik uzyskiwał w wyniku podjęcia przez pracodawcę decyzji o wypowiedzeniu umowy o pracę lub w wyniku porozumienia stron na podstawie przepisów o zwolnieniach grupowych (§ 6 ust. 1 programu).

Koszty finansowania Programu miały ponosić: (...) S.A. oraz spółki zależne objęte działaniem programu, w tym pozwana ad.2 (§ 7 programu). W tym celu (...) S.A. utworzyła C. (...). Wdrożenie Programu następowało na podstawie porozumienia zawartego między zarządem (...) S.A., a związkami zawodowymi (§ 14 ust. 2 programu).

Dnia 22 grudnia 2008r. zostało zawarte porozumienie w sprawie procedur realizacji Programu pomiędzy zarządem (...) Spółką Akcyjną w W., a związkami zawodowymi. Porozumienie składało się z trzech części: pierwsza - główne założenia porozumienia; druga - warunki formalno-prawne i finansowe realizacji działań wynikających z programu, w tym rekomendowane przez zarząd (...) Spółkę Akcyjną w W. zarządom innych podmiotów (...) S.A. objętych programem; trzecia część - uzgodnienia końcowe.

Z porozumienia wynika, że spółki z (...) S.A. samodzielnie kształtowały swoją strukturę organizacyjną i podejmowały decyzje w zakresie racjonalizacji zatrudnienia, z uwzględnieniem rachunku ekonomicznego Spółki oraz rynku pracy. W porozumieniu wskazano, że warunkiem realizacji Programu było podjęcie przez zainteresowaną spółkę z (...) S.A. stosownych uchwał przez jej radę nadzorczą oraz zgromadzenie akcjonariuszy. Uchwały były podejmowane wyłącznie na dany rok kalendarzowy, w których określano formy racjonalizacji zatrudnienia, ilość zwalnianych pracowników, wysokość niezbędnych środków finansowych i źródła finansowania programu. Zwrócono uwagę w porozumieniu, że spółki z (...) S.A. realizujące Program muszą zabezpieczyć środki finansowe na wypłatę osłon. Natomiast spółki, które znalazły się w trudnej sytuacji ekonomicznej mogły starać się o środki pieniężne z (...).

Zarówno Program, jak i porozumienie zawierają wytyczne i postulaty w zakresie restrukturyzacji zatrudnienia. Pracownik posiadał prawo podmiotowe o wypłatę świadczenia osłonowego wobec swojego pracodawcy w przypadku podjęcia uchwały przez jego pracodawcę, będącego podmiotem objętym Programem, o realizację Programu.

Pozwana (...) S.A. nie była stroną ani Programu, ani porozumienia.

Nadzwyczajne walne zgromadzenie pozwanej (...) S.A. dnia 21 grudnia 2012 roku podjęło uchwałę o racjonalizacji zatrudnienia w 2012 r., obejmującą 141 pracowników, którym zostaną wypłacone świadczenia osłonowe przewidziane w programie (§ 5 programu) z C.. Dysponent C. t.j. (...) S.A. wypłaciła pracownikom pozwanej Spółki świadczenia osłonowe w 2013 roku.

Wymieniona pozwana Spółka nie podjęła uchwały o realizacji Programu w latach 2013-2014, bowiem nie posiadała środków finansowych na wypłatę świadczeń osłonowych. Z uwagi na sytuację ekonomiczną pozwana ta nie wpłacała środków pieniężnych na (...).

Program został wypowiedziany we wrześniu 2014r. ze skutkiem na koniec 2014r.

W 2014r. w (...) S.A. były prowadzone zwolnienia grupowe z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną. W lipcu 2014r. pozwana zawiadomiła Powiatowy Urząd Pracy w K. o zamiarze zwolnienia pracowników (do 600 osób).

Nikt zwolniony ze spółki (...) S.A. w 2014r. nie otrzymał świadczenia osłonowego. We wcześniejszych okresach świadczenia osłonowe były wypłacane z C.

Bezsporne między stronami było, że w 2014r. na koncie C. było około 2.000.000 zł. Spółki, które przystąpiły do Programu racjonalizacji zatrudnienia nie musiały co roku realizować tego Programu, bo była to autonomiczna decyzja spółek - córek. Aby doszło

do wypłaty świadczeń osłonowych, muszą być spełnione kryteria z Programu restrukturyzacji zatrudnienia. Konieczne jest przystąpienie do realizacji Programu w danym roku, opracowanie programu racjonalizacji zatrudnienia, a taki plan nie był sporządzony w latach 2013 i 2014.

Pozwana (...) S.A. w październiku 2014r. otrzymała pożyczkę celową, która została przeznaczona na restrukturyzację Spółki, w tym restrukturyzację zatrudnienia. Spółka musiała wypłacić odprawy ustawowe, na które również nie posiadała środków. Pozostała część pożyczki została przeznaczona na spłatę innych zobowiązań.

Jak podaje Sąd Okręgowy, przyczyną nieprzystąpienia do realizacji Programu restrukturyzacji zatrudnienia w latach 2013 i 2014 była sytuacja finansowa spółki (...).

Kwota 2.000.000 zł, która znajdowała się na (...) stanowiła jedynie ułamek środków niezbędnych na wypłaty świadczeń osłonowych, bowiem Spółka musiałaby wypłacić około 25.000.000 zł z tego tytułu. Istotne również dla sprawy jest, że pracownicy wiedzieli,

przy podejmowaniu decyzji o zwolnieniu z pracy, że nie otrzymają świadczeń osłonowych, bo Program restrukturyzacji zatrudnienia nie jest realizowany. Również związki zawodowe taką wiedzę posiadały. Świadek M. P. (2) jeździła na budowy realizowane przez pozwaną (...) S.A. i przy wręczaniu wypowiedzeń informowała pracowników, że nie otrzymają świadczeń osłonowych.

Świadek D. W. oświadczył, że przyczyną niewypłacenia świadczeń osłonowych z Programu restrukturyzacji zatrudnienia było nierealizowanie przez pozwaną (...) S.A. tego Programu. W przypadku podjęcia takiej uchwały, podmiot musiałby mieć zapewnione środki na realizację tego Programu z C. bądź z własnych środków.

Do Programu restrukturyzacji zatrudnienia przystępowało się raz, natomiast do realizacji trzeba było przystępować co roku do końca listopada roku poprzedzającego. Program restrukturyzacji zatrudnienia określa w sposób dokładny w jaki sposób należy dochować wymogów formalnych przystępując do jego realizacji

Pracownicy mogli występować z indywidualnymi wnioskami o wypłatę świadczeń osłonowych ale takie wnioski były kierowane do pozwanej (...) S.A. w W..

Regulamin C. w pkt VI powołał komisję do spraw C. W pkt VII 2 przewidziano możliwość indywidualnego rozpoznania wniosku o wypłatę świadczenia osłonowego

w przypadkach spółek będących w upadłości oraz z innych, szczególnie uzasadnionych przypadkach, jak odmowa zarządu spółki objętej programem restrukturyzacji zatrudnienia.

Według Sądu Okręgowego, opisany stan faktyczny jest bezsporny między stronami. Sąd ten nie podzielił przy tym zarzutu pozwanej (...) S.A., że Program racjonalizacji zatrudnienia oraz osłon finansowych dla pracowników (...) S.A. był nieważny.

Dokonując oceny zgłoszonych żądań, Sąd Okręgowy podniósł, iż zarząd (...) S.A. przyjął Program racjonalizacji zatrudnienia oraz osłon finansowych dla pracowników (III etap), w którym wskazał, że stanowi on źródło prawa pracy, w rozumieniu art. 9 k.p. Następnie zarząd (...) S.A. zawarł ze związkami zawodowymi porozumienie w sprawie procedur realizacji programu.

Sąd Okręgowy, przywołując treść art. 9 § 1 k.p., stwierdził, że ani Program, ani porozumienie, nie mają oparcia normatywnego w żadnej z ustaw. Pozwana spółka (...) S.A. nie była stroną wymienionych dokumentów. Program oraz porozumienie wskazały, że konkretne zmiany w zakresie racjonalizacji zatrudnienia będą mogły zachodzić u konkretnych pracodawców wchodzących w skład (...) S.A. Porozumienie

oraz Program stanowiły jedynie wytyczne i ogólne ramy organizacyjne dla planowanych zmian. Dopiero w przypadku przystąpienia do realizacji programu przez wymieniony w tym programie podmiot, pracownik nabywał roszczenie wobec tego podmiotu (pracodawcę) o wypłatę świadczenia osłonowego. Bez zgody rady nadzorczej i zgromadzenia akcjonariuszy (udziałowców) zainteresowanego podmiotu na przystąpienie do realizacji Programu, pracownik nie mógł nabyć prawa do świadczenia osłonowego. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że pozwana (...) S.A. nie przystąpiła do realizacji programu w 2014r. Ta okoliczność jest bezsporna między stronami.

Zdaniem Sądu Okręgowego, porozumienie nie ma charakteru normatywnego, nie stanowi prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p., jest zobowiązaniem określającym tylko wzajemne obowiązki jego stron. Także Program nie stanowi prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p. w stosunku do powodów. Okoliczność, że (...) S.A. uznaje Program za źródło prawa pracy - w opinii tego Sądu - nie przesądza, że faktycznie taki przymiot Program ten posiada. Program nie kreuje sfery praw i obowiązków (...) S.A. oraz pracownika spółki powiązanej jedynie Kapitałowo z (...) S.A.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że skoro pozwana (...) S.A. nie była stroną ani Programu, ani porozumienia, to wymienione dokumenty nie mogą wiązać pozwanej, poza przypadkiem przystąpienia pozwanej do realizacji Programu w danym roku kalendarzowym. Wówczas, na mocy uchwały pozwana przyjmowała postanowienia Programu, w tym zakresie uprawnienia pracownika do świadczenia osłonowego. Należy przyjąć, że taka uchwała zgromadzenia akcjonariuszy (udziałowców) jest źródłem prawa pracy (art. 9 § 1 k.p.), gdyż reguluje prawa i obowiązki pracownika oraz jego pracodawcy.

Tak więc, pozwana (...) S.A. nie jest zobowiązana do wypłaty na rzecz, powodów świadczenia osłonowego, bowiem nie przystąpiła do realizacji Programu w 2014r.

Sąd Okręgowy wskazał przy tym, że podobny stan faktyczny miał miejsce na gruncie realizacji Programu racjonalizacji zatrudnienia (II etap) i był przedmiotem postępowania sądowego opisanego w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2010r. (I PK 94/10).

Zatem - w ocenie Sądu Okręgowego - powództwa należało oddalić, z uwagi na brak legitymacji procesowej po stronie pozwanej (...) S.A., która nie była stroną Programu i porozumienia i nie przystąpiła do realizacji programu w 2014r., tj. roku, w którym uległ rozwiązaniu stosunek pracy powodów z przyczyn niedotyczących pracownika.

Zdaniem Sądu Okręgowego, również w stosunku do pozwanej (...) S.A. powództwo winno ulec oddaleniu, wobec nieprzystąpienia do realizacji programu restrukturyzacji przez pracodawcę powodów.

Bezpodstawne jest również żądanie uwzględnienia powództw na podstawie wniosków indywidualnie skierowanych do (...) S.A. w W. w oparciu o postanowienia pkt VII pkt 2 regulaminu C.. Słusznie bowiem - w ocenie Sądu Okręgowego - podnoszą pozwane, że warunkiem koniecznym pozytywnego rozpoznania indywidualnego wniosku o świadczenie osłonowe było przystąpienie pracodawcy do Programu restrukturyzacji. Ten warunek nie został spełniony. Niezależnie od tego, zdaniem tegoż Sądu, nie jest on uprawniony do decydowania o prawie do świadczenia osłonowego na podstawie indywidualnego wniosku. Właściwym organem była komisja d/s C. i od jej uznania zależało, czy wniosek należy rozpoznać pozytywnie. W takim wypadku wypłata świadczenia osłonowego była uznaniowa, a co za tym idzie, powodom nie przysługuje roszczenie o wypłatę. Komisja nie miała żadnych konkretnych i sprawdzalnych warunków przyznawania świadczeń osłonowych. Miała kierować się jedynie „szczególnie uzasadnionymi przypadkami”, Dopiero w sytuacji, kiedy komisja podjęłaby decyzję o przyznaniu prawa

do świadczenia osłonowego, a pozwana (...) S.A. nie wykonałaby zobowiązania, byłym pracownikom przysługiwałoby roszczenie o zapłatę.

Zachowania pozwanej o nieprzystąpieniu do realizacji Programu w 2014r. nie można oceniać przez pryzmat zasad współzycia społecznego (art. 8 k.p.). Realizacja Programu przez zainteresowany podmiot była dobrowolna. Należy pamiętać, że jedynym akcjonariuszem pozwanej spółki (...) S.A. jest (...) S.A., która decydowała o realizacji Programu w danym roku kalendarzowym przez podmiot objęty programem. Decyzja (...) S.A. była uzależniona od posiadanych środków finansowych zgromadzonych na C., które pochodziły z majątku (...) S.A. Pozwana spółka (...) S.A. nie partycypowała w C. bowiem nie posiadała środków finansowych.

Kierując się przedstawionymi okolicznościami, Sąd Okręgowy powództwa oddalił.

Na mocy art. 102 k.p.c., Sąd ten odstąpił od obciążenia powodów kosztami postępowania, mając na uwadze jego trudną sytuację rodzinną oraz materialną W. L., która wynika ze złożonego oświadczenia majątkowego. Powodowie byli przekonani o zasadności swojego roszczenia, bowiem pracownicy, którzy odeszli z pracy w 2012r. otrzymali świadczenia osłonowe, a Program restrukturyzacji zatrudnienia w dacie rozwiązania umów o pracę nadal obowiązywał.

Kosztami zastępstwa procesowego obciążono pozwaną (...) S.A. na podstawie art. 194 § 1 zd. 2 k.p.c.

W apelacji od zaprezentowanego rozstrzygnięcia powodowie W. L. i W. S. zarzucili Sądowi pierwszej instancji:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 65 § 2 k.c. w zw. z § 1 pkt 20 i § 8 pkt 3 Programu Racjonalizacji zatrudnienia oraz osłon finansowych dla pracowników Grupy (...) lata 2009-2011 (III etap) w zw. z art. 47 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników (...) S.A. z dnia 8 lipca 2009r. zmienionego protokołem dodatkowym z dnia 19 czerwca 2012r. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na mylnym przyjęciu, że:

- powodowie nie są uprawnieni do uzyskania świadczenia osłonowego, ponieważ nie została spełniona zasadnicza przesłanka nabycia takiego prawa, a mianowicie w 2014r. kiedy doszło do rozwiązania stosunku pracy z powodami ich pracodawca ((...) S.A. w K.) nie był podmiotem realizującym przedmiotowy Program - co jest konsekwencją nieuwzględnienia przez Sąd, że (...) S.A. w zakresie realizacji tegoż Programu była całkowicie zależna decyzyjnie od spółki dominującej, tj. (...) S.A., co zostało szeroko wyjaśnione w dalszej części apelacji,

- (...) S.A. w W. jako właściciel wszystkich spółek wchodzących w skład grupy (...) mógł decydować o tym, której spółki pracownikom świadczenia osłonowe opisane w Programie Racjonalizacji Zatrudnienia oraz Osłon Finansowych dla Pracowników Grupy (...) lata 2009-2011 (III etap) wypłacać, a której nie, co jest konsekwencją nieuwzględnienia przez Sąd dotychczasowej praktyki zwolnień w grupie (...) (nie było dotychczas przypadku zwolnień grupowych w ramach których zwalniani pracownicy nie otrzymaliby świadczeń osłonowych w ramach tzw. programów dobrowolnych odejść lub kolejnych trzech etapów programów racjonalizacji zatrudnienia) jak i pełnej treści Programu Racjonalizacji Zatrudnienia oraz Osłon Finansowych dla Pracowników Grupy (...) lata 2009-2011 (III etap), przede wszystkim jego § 1 pkt 20 i § 8 pkt 3 oraz art. 47 (...) dla pracowników (...) S.A. zmienionego protokołem dodatkowym nr 1 z dnia 19 czerwca 2012r., które wprost przewidują, że do czasu obowiązywania w (...) S.A. Programu Racjonalizacji Zatrudnienia oraz Osłon Finansowych dla Pracowników Grupy (...) lata 2009-2011 (III etap) tworzona będzie rezerwa w wysokości i na zasadach ustalonych w Programie oraz że pozwana spółka podejmując inną decyzję, tj. odstępując od zasilania Funduszu, nie realizowała swoich zobowiązań wynikających z Programu,

- powodowie byliby uprawnieni do świadczenia osłonowego, gdyby ich pracodawca podjął uchwałę o realizacji Programu w 2014r, podczas gdy z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika jednoznacznie, że (...) S.A. nie podjęła uchwały z uwagi na brak środków w C. co było konsekwencją niewykonywania obowiązku przez (...) S.A., jak również z uwagi na całkowitą zależność decyzyjną (...) S.A. od (...) S.A.;

b) art. 65 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni treści Programu Racjonalizacji Zatrudnienia oraz Osłon Finansowych dla Pracowników Grupy (...) lata 2009-2011 (III etap) z dnia 30 października 2008r. i stwierdzenie, że powodom nie przysługują osłony z uwagi na niepodjęcie przez pozwaną uchwały o realizacji Programu w 2014r., podczas gdy pozwana objęta była z dniem 1 stycznia 2012r. przedmiotowym Programem, który został wypowiedziany ostatecznie w dniu

24 września 2014r. ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2014r., a pracownicy spełniający kryteria złożyli indywidualne wnioski działając w oparciu o Program i zapisy Regulaminu C. (m.in. pkt VII ust.2 Regulaminu C.);

c) art. II², 18^{3a} § 1, 18^{3b} § 1 pkt 2 k.p. poprzez jego niezastosowanie w przedmiotowej sprawie, pomimo oczywistego naruszenia zasady równego traktowania

i niedyskryminacji pracowników w stosunku do powodów przez (...) S.A. w K. oraz w ramach Grupy (...), ponieważ nie zaszyły

żadne okoliczności, które uzasadniałyby konieczność ich odmiennego traktowania w zatrudnieniu;

d) art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie w przedmiotowej sprawie i uznanie,

że odmowa przyznania powodom osłon nie narusza zasad współżycia społecznego,

w szczególności takich zasad, jak zasada równości, zaufania do pracodawcy, zasada uczciwości, lojalności wobec pracowników, zasada słuszności, a także zasady sprawiedliwości społecznej;

2. mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie przepisów postępowania:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ocenę materiału dowodowego w sposób sprzeczny

z zasadami doświadczenia życiowego, w zakresie w jakim Sąd uznał, iż pozwana (...) S.A. nie była stroną Programu, nie przystąpiła bowiem do jego realizacji w 2014r., podczas gdy zarząd pozwanej zapewniał organizację związkową o podjęciu uchwały w przedmiocie przystąpienia do realizacji Programu w 2014r.

o czym świadczą m.in. przedłożone dokumenty, co natomiast wskazuje na działanie pozwanej w celu uchylenia się od konieczności uiszczenia świadczeń osłonowych

i dyskryminacji powodów;

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ocenę materiału dowodowego w sposób sprzeczny

z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w zakresie, w jakim Sąd uznał,

iż w przypadku złożenia przez pracowników indywidualnych wniosków o wypłatę świadczeń z C. wypłata świadczeń uzależniona była od uruchomienia przez spółkę zależną przyjęcia Programu na dany rok kalendarzowy;

c) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ocenę materiału dowodowego w sposób sprzeczny

z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, w zakresie w jakim Sąd uznał,

iż pozostałe dowody zgłoszone przez strony uznać należało za nieistotne

dla rozpoznania sprawy w szczególności dowody z zeznań świadków J. R.,

B. P., D. M., dowodu z przyznania przez pełnomocnika pozwanej ad 2, iż w 2011r. w spółce (...) Sp. z o.o. w Z. dokonano zwolnień grupowych i wypłat świadczeń osłonowych w ramach w/w Programu, pomimo braku podjęcia uchwały o przystąpieniu do realizacji Programu w 2011r.,

tj. uchwały, której mowa w § 3 ust. 2 Programu.

W oparciu o przedstawione zarzuty, apelujący wnieśli o uchylenie wyroku w całości

i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania,

przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz powodów kwot dochodzonych pozwami oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kosztów procesu za obie instancje w/g norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwana (...) S.A. w W. w odpowiedzi na apelację wniosła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze, według maksymalnych stawek wynikających z norm przepisanych.

Pozwana (...) S.A. w K. w odpowiedzi na apelację również wniosła o oddalenie apelacji oraz o zwrot kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji jako własne uznał, że apelacja jest bezzasadna.

I. Odnosząc się do apelacji skierowanej przeciwko rozstrzygnięciu obejmującemu żądanie kierowane przeciwko (...) S.A. w W., podkreślenia na wstępie wymaga jednoznaczne stwierdzenie, że w niniejszym postępowaniu mamy do czynienia ze sprawą z zakresu prawa pracy - w rozumieniu art. 476 § 1 k.p.c. - o roszczenia pracowników przeciwko pracodawcy.

Zauważyć przy tym trzeba, że w art. 3 k.p. przyjęto legalną definicję pracodawcy, używając tego określenia na oznaczenie wszystkich podmiotów zatrudniających pracowników oraz werbalnie odróżniając pracodawcę od zakładu pracy w znaczeniu przedmiotowym. Zasadnicza rola art. 3 k.p. w powiązaniu z art. 22 § 1 k.p. (charakteryzującym stosunek pracy i wyjaśniającym, kto jest pracodawcą jako stroną tego stosunku) sprowadza się do określenia, kto może być pracodawcą. Wskazując podmioty, którym można przypisać ten status, ustawodawca nie zrezygnował z dotychczasowego zarządczego modelu pracodawcy (według którego pracodawcą jest jednostka organizacyjna, której kierownictwo ma mandat

do zarządzania nią i kierowania zatrudnionymi w niej pracownikami, bez względu na to, czy jednostka ta posiada osobowość prawną) na rzecz modelu właścicielskiego, postrzegającego pracodawcę zasadniczo jako osobę prawną lub fizyczną, będącą właścicielem zakładu pracy lub mającą majątkowe uprawnienie do dysponowania zakładem na podstawie innego tytułu prawnego, np. dzierżawy (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2018r., I PK 12/17). Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 3 k.p., pracodawcą - obok osoby fizycznej - może zatem być każda jednostka organizacyjna zatrudniająca pracowników, nawet nieposiadająca osobowości prawnej.

W odniesieniu do złożonych struktur organizacyjnych w orzecznictwie widoczna jest tendencja do uznawania za pracodawcę niższego szczebla tej struktury. Na przykład, jeżeli spółka prawa handlowego ma oddziały w różnych miejscowościach, to one zazwyczaj są uważane za pracodawców, a nie spółka, mimo, że to ona jest osobą prawną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1991r., I PRN 47/91).

W tym kontekście podkreślenia wymaga, iż Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 czerwca 2016r. (III UZP 6/16) przesądził, że spółka kapitałowa wchodząca w skład „holdingowej struktury organizacyjnej spółek handlowych”, a nie ta struktura (holding, grupa kapitałowa) jest pracodawcą. Pracodawcą powodów, jak trafnie ustalił i ocenił Sąd Okręgowy, jest zatem wyłącznie strona pozwana (...) S.A. w K.. Zatem, skoro (...) S.A. w W. nie przysługiwał przymiot pracodawcy powodów, podmiot ten nie posiadał legitymacji procesowej biernej do występowania w niniejszej sprawie z zakresu prawa pracy.

Dodać również trzeba, iż szczególna właściwość stosunku pracy, będącego zobowiązaniem dwustronnym, zakłada, że osobistemu spełnieniu świadczenia przez pracownika odpowiada osobiste spełnienie świadczenia, w postaci szeroko rozumianego wynagrodzenia za pracę (w tym odpraw pieniężnych - pieniężnych świadczeń osłonowych). Szczególna ochrona wynagrodzenia za pracę wyklucza możliwość stosowania przepisów Kodeksu cywilnego o spełnieniu świadczenia w postaci wynagrodzenia za pracę przez inną osobę niż pracodawca (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2014r., I PK 157/13).

Jednocześnie, nawet w odniesieniu do stosunku pracy, ustawodawca przewidział możliwość zawieszania przepisów płacowych (art. 9⁽¹⁾ k.p.), warunków umów o pracę

(art. 23^(1a)) i postanowień układów zbiorowych pracy (art. 241⁽²⁷⁾ k.p.), jeżeli jest to uzasadnione sytuacją finansową pracodawcy. W orzeczeniu z dnia 6 grudnia 2005r. (III PK 91/05) Sąd Najwyższy podniósł, iż „sytuacja finansowa pracodawcy” stanowiąca podstawę zawieszenia stosowania przepisów prawa pracy (art. 9⁽¹⁾ i art. 241⁽²⁷⁾ k.p.) lub postanowień umów o pracę (art. 23^(1a) k.p.) nie podlega kontroli sądu. Z opisanej wyżej tezy wynika wniosek, iż brak podstaw do przyjmowania odpowiedzialności deliktowej - działającego w formie grupy kapitałowej - (...) S.A. w W.. Jego zaangażowanie w proces realizacji Programu Racjonalizacji Zatrudnienia oraz Osłon Finansowych dla Pracowników Grupy (...) na lata 2009-2011 (III Etap) u pracodawcy powodów w okresie objętym sporem, oceniać bowiem należy przez pryzmat wolności działalności gospodarczej, o jakiej mowa w art. 22 Konstytucji RP.

Ponadto, Sąd Okręgowy trafnie uznał, że brak również podstaw do przypisywania pozwanej Spółce podstaw odpowiedzialności kontraktowej na podstawie wniosków indywidualnie skierowanych do (...) S.A. w W. w oparciu o postanowienia

pkt VII pkt 2 regulaminu C. Słusznie bowiem Sąd pierwszej instancji podniósł, że warunkiem koniecznym pozytywnego rozpoznania indywidualnego wniosku o świadczenie osłonowe było przystąpienie pracodawcy do Programu restrukturyzacji. Ten warunek nie został spełniony. Prawdopodobnie również Sąd ten przyjął, że nie jest on uprawniony do decydowania o prawie do świadczenia osłonowego na podstawie indywidualnego wniosku. Właściwym organem była komisja d/sC. i od jej uznania zależało, czy wniosek należy rozpoznać pozytywnie. Skoro zaś wypłata świadczenia osłonowego była uznaniowa, to powodom nie przysługuje roszczenie o wypłatę. Komisja nie miała żadnych konkretnych i sprawdzalnych warunków przyznawania świadczeń osłonowych. Miała kierować się jedynie „szczególnie uzasadnionymi przypadkami”, Słusznie zauważył ten Sąd, że dopiero w sytuacji, kiedy komisja podjęłaby decyzję o przyznaniu prawa do świadczenia osłonowego, a pozwana (...) S.A. nie wykonałaby zobowiązania, byłym pracownikom przysługiwałoby roszczenie o zapłatę.

Mając na względzie przedstawione okoliczności, Sąd drugiej instancji, na mocy art. 385 k.p.c., oddalił apelację dotyczącą odpowiedzialności (...)S.A. w W..

II. Oceniając zaś apelację skierowaną przeciwko rozstrzygnięciu o żądaniach powodów kierowanych do pracodawcy (...) S.A. w K., Sąd Apelacyjny

w Katowicach powtarza argumentację przytoczoną w tożsamej przedmiotowo sprawie, rozstrzygniętej przez ten Sąd wyrokiem z dnia 1 grudnia 2016r. (III APa 33/16).

Stwierdzić zatem należy, iż pozwana Spółka nie przystąpiła do realizacji Programu osłonowego w latach 2013-2014 i po stronie powodów nie mogło skutecznie powstać roszczenie o zapłatę wynikających z tego programu kwot.

Niezależnie bowiem od oceny samego Programu racjonalizacji zatrudnienia oraz osłon finansowych pracowników grupy (...), jako źródła prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p., nie mogło w realiach niniejszej sprawy ulegać wątpliwości, że strona pozwana, (...) S.A. w K. (ani jej poprzednik prawny (...) Sp. z o.o. w Z.), nie przystąpiła do realizacji wymienionego Programu w latach

2013-2014. Tym samym zaś, jako podmiot niezwiązany w tym czasie postanowieniami Programu, spółka (...) nie mogła być adresatem wynikających z jego postanowień roszczeń powodów. Jednocześnie, nawet przy założeniu, iż porozumienie to jest źródłem prawa pracy w ujęciu art. 9 § 1 k.p., nie da się uznać, że nieprzystąpienie do jego realizacji w danym okresie przez pozwaną Spółkę mogło być poczytywane jako zachowanie dyskryminacyjne wobec osoby powoda, relewantne z punktu widzenia unormowania art. 18^{3a} § 1 k.p. Podkreślenia bowiem wymaga, że norma prawna art. 18^{3a} § 1 k.p. wskazuje

na niedopuszczalne kryteria różnicowania pracowników ze względu na ich cechy lub właściwości osobiste, a także ze względu na zatrudnienie na czas określony lub nieokreślony albo w pełnym lub w niepełnym wymiarze czasu pracy. Sama tylko okoliczność, że dany pracownik zwolniony został z pracy w okresie, w którym u zatrudniającego go pracodawcy nie obowiązywał już (jeszcze) określony program, który obowiązywał u tego pracodawcy uprzednio (lub będzie obowiązywał w przyszłości) nie daje jeszcze żadnych podstaw do uznania, że zwolnienie takiego pracownika nastąpiło

z naruszeniem art. 18^{3a} § 1 k.p., poprzez naruszenie zawartych w tym przepisie prawa kryteriów.

Wypada przy tym zaakcentować, że wykładnia taka pozostaje aktualna w szczególności w sytuacji, gdyby potraktować postanowienia regulaminu programu racjonalizacji zatrudnienia jako źródło (zbiorowego) prawa pracy w ujęciu art. 9 § 1 k.p.

W tej sytuacji bowiem, nawet jeżeli powód nie mógł jako pracownik skorzystać z wymienionego Programu w roku, w którym doszło do ustania jego stosunku pracy, wobec nieprzystąpienia do programu przez pozwanego pracodawcę, to okoliczność ta sama w sobie nie może prowadzić do wniosku, że stał się on osobą dyskryminowaną, ze względu na to,

że inni pracownicy, zwalniani z pracy u pozwanej w (innych) latach, w których przystępowała ona do programu, otrzymali przewidziane nim odprawy. Należy bowiem zwrócić uwagę,

że unormowanie art. 18^{3a} § 1 k.p., o ile wskazuje na niedopuszczalne kryteria indywidualnego wyróżniania pracowników ze względu na takie, czy inne cechy osobiste, o tyle w żadnym razie nie może prowadzić do wniosku, że zmiana warunków zatrudnienia (i zwalniania) pracowników, ze względu na takie, czy inne zmiany w regulacjach obowiązującego ich prawa pracy (w ujęciu art. 9 k.p.), sama w sobie prowadzi do ich dyskryminacji, jeżeli motywem takiej zmiany nie są kryteria wskazane w art. 18^{3a} § 1 k.p. Przyjęcie przeciwnego poglądu musiałoby prowadzić do przyjęcia absurdalnych wniosków, że każda zmiana norm prawa pracy, w szczególności wyrażanych przez porozumienia zbiorowe (np. układy zbiorowe pracy), stanowi źródło dyskryminacji w ujęciu art. 18^{3a} § 1 k.p., dla jakiejś grupy pracowników.

Tak więc, mający wynikać z zeznań świadków J. R., D. P.

i D. M. fakt przystąpienia do realizacji Programu w 2011r., nie miał istotnego znaczenia dla niniejszej sprawy (art. 227 k.p.c.).

W tym też kontekście, za skazane na niepowodzenie uznać należało także zabiegi powoda wskazujące na naruszenie przez Sąd pierwszej instancji unormowań art. 5 k.c.

oraz art. 18^{3a} § 1 k.p. poprzez ich niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, co skutkowało udzieleniem ochrony prawnej działaniu pozwanej pomimo,

że pozostawało ono ewidentnie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Należy przypomnieć, iż normy prawne art. 5 k.c. oraz art. 8 k.p. wyrażają identyczną treść. Abstrahując już od genezy takiego zabiegu ustawodawcy, zważyć trzeba,

że okoliczność ta skutkuje brakiem podstaw do stosowania unormowania art. 5 k.c.

(w związku z art. 300 k.p.), do oceny stosunków prawnych wywodzonych z prawa pracy. Niezależnie jednak od tych zastrzeżeń, identyczna treść obu wymienionych norm prawnych oceniana być musi w identyczny sposób ze

względem na ich funkcje klauzul generalnych, służących wyłącznie jako środek kontroli i korekty wykonywania prawa podmiotowego. Prowadzi to prostą drogą do wniosku, że na ich podstawie nie może dojść do nabycia żadnego prawa podmiotowego, w szczególności na podstawie art. 8 k.p. wykluczone jest dochodzenie pracowniczych roszczeń płacowych.

Tym samym, wypadało w niniejszej sprawie uznać, iż roszczenie powodów, nawet jeżeli miałyby ono podlegać ocenie przez pryzmat przepisów prawa pracy (przy przyjęciu, że mamy do czynienia ze źródłem prawa pracy), nie mogło okazać się zasadne.

Ponadto, także ocena roszczeń powodów, z punktu widzenia norm prawa cywilnego, nie mogła dostarczyć żadnych argumentów na rzecz zasadności ich roszczeń.

W szczególności, takich wniosków nie mogła dostarczyć ocena roszczeń powodów przez pryzmat regulacji art. 391 k.c. oraz art. 393 k.c. Materiał niniejszej sprawy nie daje bowiem żadnych podstaw do przyjęcia, że jakkolwiek z podmiotów wchodzących w skład Grupy (...) zaciągnął zobowiązanie (w rozumieniu art. 353 k.c.), którego beneficjentem mieliby być powodowie. To, że poszczególne spółki (w tym poprzednik prawny pozwanej) mogły przystępować do programu osłonowego w ramach prowadzonej restrukturyzacji zatrudnienia, na zasadach określonych w Programie, przy czym ich udział

w poszczególnych latach w tym Programie był dobrowolny, żadną miarą nie mógł prowadzić do wniosku, że strony porozumienia, ze względu na interes ekonomiczny swoich pracowników były zobligowane do corocznego przystępowania do niego lub też,

że ze względu na samą istniejącą możliwość przystąpienia do programu - automatycznie do niego przystąpiły.

Podnoszenie zaś we wniesionej apelacji w powyższym kontekście zarzutu naruszenia art. 5 k.c. musiało zostać ocenione jako z tych samych względów nietrafne, co podnoszenie zarzutu obrazy art. 8 k.p. (przy czym podniesienie zarzutu naruszenia obu tych norm prawnych naraz, było zupełnie wadliwe).

Konkludując omawianie podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia prawa materialnego, wypada zaakcentować, iż okoliczności przystąpienia do Programu w latach 2013-2014 powodowie nie zdołali wykazać. Wypada przy tym zaznaczyć, iż bez względu na okoliczność, czy roszczenie powodów miało znajdować oparcie w unormowaniach prawa pracy (art. 9 § 1 k.p.), czy prawa cywilnego, to na powodach spoczywał ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzili skutki prawne (por. art. 6 k.c. ewentualnie w związku z art. 300 k.p.), zaś dostarczony przez powodów materiał oraz przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe z całą pewnością nie potwierdziły stawianych przez niech tez.

Zatem, powracając do zarzutów apelacji, trzeba podnieść, że Sąd Okręgowy nie naruszył granic swobodnej oceny dowodów określonej w art. 233 § 1 k.p.c., albowiem wiarygodność i moc dowodów ocenił według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”, a zatem, jak podkreśla się

w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych

w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności

(por. uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999r., sygn.

I PKN 632/98; uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z 11 lipca 2002r., sygn.

IV CKN 1218/00). Ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny

i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Ustalenia faktyczne dokonane w oparciu o tak ocenione dowody nie mogą wykazywać błędów tak faktycznych, tzn. nie mogą być sprzeczne z treścią dowodów, jak i logicznych (błędności rozumowania i wnioskowania). Wobec powyższego, w aspekcie wskazywanych przez skarżących uchybień, nie sposób przyjąć zasadności ich argumentacji, że do Programu restrukturyzacji zatrudnienia

nie doszłoby, gdyby nie zgoda związków zawodowych, uzależniona od zaproponowania adekwatnego programu osłonowego.

Zaakcentować przy tym należy, że z przesłanki prowadzenia negocjacji przez stronę pozwaną (jej poprzednika prawnego), nawet przy zapewnianiu przez nią strony związkowej o przygotowaniu programu osłonowego, w żaden sposób logicznie nie wynika, że do wdrożenia takiego programu w czasie relewantnym z punktu widzenia powodów (rozwiązania z nim stosunku pracy), ostatecznie doszło, zwłaszcza, że w niniejszej sprawie brakło świadczących po temu dokumentów. W szczególności postanowienie § 3 pkt 2 Programu, w braku innych dokumentów świadczących o przystąpieniu przez pozwaną do tegoż programu w relewantnym okresie sprzeciwić się musiało twierdzeniu o przekroczeniu przez Sąd pierwszej instancji granic swobodnej oceny dowodów w ocenie zeznań świadka D. W., zwłaszcza, że świadek ten zeznał w toku rozprawy prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Gliwicach, iż pozwana nie przystąpiła do realizacji Programu z w 2014r. (k. 530-532).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do oceny zgłoszonych żądań. Podkreślenia wymaga, że to Sąd prowadzący postępowanie ocenia, czy dany fakt ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), czy fakt ten wymaga udowodnienia (art. 228, 229 i 230 k.p.c.), czy dany środek dowodowy nie jest wykluczony (art. 246 i 247 k.p.c.), wreszcie czy okoliczność na którą dowód został zgłoszony nie została już dostatecznie wyjaśniona (art. 217 § 2 k.p.c.). Prowadzi to do wniosku, że Sąd nie jest związany wnioskami dowodowymi stron, w tym sensie, że ma obowiązek przeprowadzić każdy zawnioskowany dowód.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację powodów również w tym zakresie.

O kosztach procesu Sąd ten rozstrzygnął na podstawie art. 102 k.p.c., biorąc pod uwagę, że z roszczeniami o wypłatę świadczeń osłonowych wystąpili byli pracownicy, przekonani o słuszności swoich żądań, zaś w toku rozprawy apelacyjnej pozwana spółka (...) S.A. utwierdzała ich w tym przekonaniu, dostrzegając możliwość zawarcia ugody.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA T.Szweda
Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR